

En een poos later zat ze voor de kachel op den grond te schrijven, de stoof met een schriftevelletje naast zich, want het moest eerst op klad:

„Lieve Juffrouw,

Het is zoo akelig, dat het vanmiddag zoo ging en ik heb er zoo'n spijt van, dat ik het toch van Mary zei. Ik had zoo vast gedacht, dat ik 't niet zou doen, maar ik was zoo boos. Wilt u me alsjebliedt vergeven, want ik heb er zoo'n spijt van. Ik had juist gedacht aan de tulp en de margrietten. Maar dat was wel een beetje pedant, want ik kon het niet. Wilt u alsjebliedt niet meer boos zijn? Ik vind het zoo prettig, als u lief tegen me bent? Uw leerling Phil”.

Ziezoo, nu overschrijven. O hemel! daar werd gebeld met het belletje van Theo. Ja hij was het... nee, dan maar wegstoppen. Pa was er ook, wat was hij vroeg! Als hij binnenkwam... Wacht --- daar was hij.

„Paps!”

„Zoo goudvinkje... ja, ja, wat trek je me, wat is er?”

Phil trok Pa in een hoekje, dat Theo het niet zou hooren. „Paps, hebt u een postzegel voor me?” fluisterde ze.

„Een postzegel? Van hoeveel?” zei Pa hardop.

„Sst! Van drie cent”.

„Ooo!” fluisterde Pa, „in de stad? Aan wie schrijft mijn juweeltje?”

„Niet vertellen Paps, aan een juffrouw op school”.

Omzichtig verstrekte Pa de postzegel, die betaald werd met een klinkenden zoen. En 's avonds postte Phil den brief.

Den volgenden morgen om 12 uur kwam Noordje zelf naar haar klas en zei met een oolijk lachje:

„Nu tulpje, 't is goed, dat je er spijt van hebt. Maar voortaan niet weer zulke drama's opvoeren, hoor!”

DE KEGELAARS

DOOR

FRITIA LELYVELT.

Hij was dan eindelijk na vele omzwervingen aangeland in een stad.

Na eenige dorpen te hebben doorlopen, was zijn carrière in een stedeke terecht gekomen.

Hoe lang zou hier zijn loopbaan worden gestuit! Hij hoopte kort. Nog steeds hoopte hij, maar niet meer op een sprong.

Een stad, een badhuis.

Een aanmerkelijke vooruitgang reeds.

Zoo ver was hij dan al weer, van toen hij voorgoed afging uit de plaats, waar hij geboren en getogen was, zich opmakende om zijn eigen boterham te bemachtigen, met trots nagestaard door den waardigen ambtenaar, die zijn vader was en door moederliefde, vol verwachting, alsof de wereld voor haar zoon openlag, waar hij uit op zou stijgen met krachtigen wickslag.

Het was geen open lach, waarmede Mr. van Essen, bij wien de droomen nog half in de oogen lagen, die „geopende wereld”, de met hekken en poorten gesloten vlakten des levens, had leeren betreden. Maar gaandeweg was hij de oneigenlijkheid uitgewandeld en niet meer door fantastenwaan verblind, zag hij zich thans als een tamme wilde in de kooi van een ambt, een griffierschap bij een kantongerecht en in een stad nu. Vrijwel berusting. Schaduwen en lichtzijden...

Het was niet mis weer in een stadje terug te zijn en beschenen te worden door de zonder heilige gerechtigheid, in dienst te wezen bij de Majesteit van het Recht.

Hier onder de kooplui vooral, die de ambtenaren al zeer weinig in de rekening hadden, was het ophouden van zijn waardigheid dubbele plicht.

Daarvan doordrongen deed hij zijn intrede in ambtelijke zowel als particuliere kringen ter plaatse.